

És látlak: szellemmé ragyogva váltan,
 Ahogy anygalként ülsz az Atya jobbján,
 S reám mutatsz le sugárzó szemeddel:
 „Az én fiam. Jó volt, mert hallgatott rám.”

(Debrecen).

OLÁH GÁBOR.

AKÁC-SOR ŐSZI UTÓJÁN.

Jobbról, balról, hátul, elől:
 Tövis, tövis,
 Tövis mindenfelől.
 Virágtalan, levéltelen az ág,
 Szűrő szemű kísértetek a fák.
 Ahogy köztük megyek,
 Láthatatlan kezek
 Illesztik fejemre a koronát.

Tövisből, tövisből a koronát.

Én feketén és lázadón megyek.
 Koronázó kezek
 Ujjnyomán vérem rubintja hull.
 A vérszomjas föld felissza vadul.

Ha minden cseppből csak egy fűszál nőne:
 Dús rét lenne itt, lelkek legelője,
 De fű se nő az én vérem nyomán,
 Őszi akácok ritkuló során.

Tövis, tövis,
 Tövis mindenfelől.

A ritkuló sor tulsó végéről
 Valaki lassan szembe jő velem.
 De ő fehéren jő és csendesen.
 És amerre vére rubintja hull:
 Virág fakad, fa nő, hegy tornyosul,
 Tenger tágul — a világ végeig.
 S az ő vérétől áldott mindenik.

Az ő fején is ott a korona,
 Tövisből, tövisből a korona,
 Ketten megyünk egy akác-soron át,
 Csak — másképp hordozzuk a koronát.

(Kolozsvár).

REMÉNYIK SÁNDOR.